

Angel. & alii in l. 2. Codice de re iudicata gloss. in cap. si quis in pluribus, in verbo quaedam 2. quest. sexta. Alber. in l. Labeo, post princ. ff. de arbit. & in l. non eo minus circa medium C. de procurat. Cardinal. Florent. conf. 74. Dominicus Abb. column. ult. cum concordatis adductis à Rom. in l. 1. §. si stipulanti, & ibi Barba. col. 14. vers. nunc inducitur ex ceteris recentioribus, ff. de verbo obligatio. & idem Romanus conf. 195. in casu premissis, ad fin. & Cardinal. Alexand. in dict. c. dilecto colum. ult. in 17. q. de appell. Auficerius decis. Tholos. q. 215. item fuit questum, si fuerunt ab aliquo, & aliàs diximus de obligatione, quia tot sunt stipulationes, quot sunt species separatae, & diversae, & alteri non coherentes, ex l. scire debemus, ff. de verborum oblig.

66 Ideo cum diversitas qualitatum non concurrat in uno subiecto tantum, sed in pluribus distinctis, & separabilibus sententiis, inde esse potest, ut utraque & prohibitiua, & permissiva verificetur circa suum dispositum, & ambae procedant iuxta uniuscujusque naturam motum, quia tunc sententia principalis non dicitur individua, sed dividua; quia tot sunt sententiae, quot capitula diversa, tenet gloss. in l. in hoc iudicio, verbo non valere, ff. familiae erciscunde, & hoc respectu, sententia potest, pro parte valere, & pro parte non valere, ut tenet ex dict. l. Camelia Pia, & ceteris iuribus supra allegatis, & autoritatibus Tiraquell. de retractu conventionali, ad fin. num. 142. versicul. vigesima quinta questio, at verò unumquodque capitulum diversum est individuum, & sic illius respectu sententia est individua, vel quando sententia principalis unum capitulum continet tantum: tunc etiam dicitur individua, ut clare probatur dict. l. in hoc iud. ibi, quia non potest ex uno eodemque iudicio res iudicata in parte valere, in parte non valere, iunctis iis, quae superius diximus; alio etiam modo considerant sententiam dividuam Bartol. in l. 1. circa medium, Cod. si in communi, eademque causa in integrum instituit. & in l. 1. Socinus ex pluribus appellat. & in l. 1. Cod. si adversus rem iud. in prima col. & Bartol. in verbo sententia in prin. n. 10. apud quos qui voluerit, videre poterit.

68 Hinc est, quod si quis unica sententia condemnatur pro una causa ad aliquam summam inappellabilem, & pro alia causa; seu actione ad aliam summam, licet simul coaeratae faciant causam appellabilem; quia ascendat ad summam, de qua potest superior cognoscere; tamen non poterit appellari, nec ad id fit coaeratio, ita tenent Rebuff. in tractatu de sentent. executione, art. 13. versiculo quero, quid si quis, tomo 1. folio 409. quem referens sequitur Caravita super ritu magna Curia 257. nu. 11. & 13. questio. 4. Scaccia de appellat. q. 17. lim. 6. membr. 9. num. 32. rationem reddunt, quia tot sunt sententiae, quot sunt capita separata, seu

69 summæ ex diversis causis, seu actionibus debita. Ex qua ratione deducunt Reb. in d. tractatu de sententiarum executione art. 6. gloss. 1. num. 2. tomo 1. folio 417. quod si ego locaverim tibi domum pro tribus annis, & annua pensione scutorum novem pro quolibet anno, & in fine triennii petiero à te pensionem integram triennii, videlicet, scutos 27. & sit statutum disponens, quod in causis non excedentibus valorem scutorum decem, non detur appellatio, & ego in libello distinxerim novem pro primo, novem pro secundo, & novem pro tertio anno, & iudex unica sententia condemnaverit ad integram summam 27. scutorum, quod non dabitur appellatio, cum tunc censetur tot sententiae, quot sunt anni & pensiones distinctae in petitione, & ideo à dicta sententia non dabitur appellatio, sed mandabitur executioni pro integra summa, quia quot sunt termini solutiones, tot sunt actiones, & ideo tot sunt necessariae praescriptiones, ut ex aliis dicit ibi Scaccia, pro quo facit quod dicit Jul. Clar. lib. 1. recep. sentent. 71 §. homicidium, vers. sed queritur, qui testatur de com-

muni dicens, quod si extat statutum, quod bannitus in centum possit impunè offendi, & unus ex una causa sit bannitus in quinquaginta, & ex alia causa diversa in aliis 50. non poterit offendi, idem dicit Alex. conf. 113. sub n. 3. viso themate, lib. 5.

Facit insuper, quia si summa principalis, contenta in sententia, non sit appellabilis, aut committibilis in Rota, quia non ascendit ad summam ad id requisitam: non efficitur appellabilis per cumulationem, seu coaerivationem fructuum, aut expensarum, quae in sententia continetur; quia non cumulantur, aut coaervantur tanquam res à principali separatae, ita tenent Marquessanus in tractatu de commissione, p. 1. in commissione appell. sup. r. diver. cap. 28. nu. 30. folio 30. in 2. impressione, Scaccia ubi supra, sub nu. 37. & n. 32. in fin. Caravita super ritu 257. n. 4. in fin. vers. 2. & n. 5.

Facit etiam, quod dicit Caesar Barz in d. Bononien. decisione 45. petita, num. 1. & 2. quod licet sententiae continerent condemnationem fructuum, nihilominus respectu possessionis non dabitur ulterius appellatio, reddit rationem; quia omni casu separationem recipiunt; quod quidem secus est dicendum, quando summæ plures sunt petita, ex eadem tamen causa, actione, & obligatione debita, quia tunc licet de per se quælibet non ascendat ad summam appellabilem, coaeratae tamen excedant: coaervantur, ut possit appellari; text. est in l. si quis separavit 10. §. si quis cum una & ibi gloss. in verbo & poterit & Petrus Bellaper. num. 10. ff. de appell. Lucas Pat. in praxi Capitol. l. 4. c. 6. num. 4. Scaccia ubi supra. n. 25. & n. 32.

Quò pertinet quod solemus dicere: utile per inutile non vitiari in contractibus: id locum non habere in rebus dividuis, l. sancimus §. si quis autem, C. de donat. l. pecunia, & l. placuit, ff. de usuris, ex his quae adducit Tiraq. ubi proxime, n. 143. & sequenti, ea ratione, quia circa diversa utrumque potest procedere, & operari, & multa etiam alia hanc favent distinctionem nostram, quae in satisfactione contrariorum ei obstantium clarius apparebunt.

Cui non obstat illa Doctorum contrarietas, de qua in primo fundamento prioris partis, & in tertio posterioris, alii affirmantes; quod ubi concurrunt odium & favor, odium attendi, alii verò contra putantes; quia respondeo, quod licet eorum questio ventiletur inter ipsos, quando hæc duo circa unum, & idem inseparabile concurrunt, ut ex eis apparet, in qua priorrem partem, ut veriore prævalere firmavimus, tamen nulla disceptatio est inter eos: quando circa diversa, & separabilia capitula, seu causas concurrunt favor, & odium: nam tunc unamquamque qualitatem in sua dispositione operari, latè affirmant Alciat. in l. 2. per text. ibi folio 205. verusilo, Accursus aliam quoque rationem affert, Cod. de injur. vocando, ubi plura exempla adducit, idem tenet Jaf. in dict. l. 2. numero 3. versiculo ex secunda parte collige; ubi dicit quod una, & eadem dispositio respiciens diversas personas ex uno capite censetur favorabilis, & sic extendenda, ex alio capite censetur odiosa, & sic restringenda, ubi adducit quatuor gloss. similes gloss. in l. sed si hac, §. fin. in versic. interveniat. ff. de in jus vocan. & l. apud Celsum, §. adversus, in gloss. vob. in versiculo exhiberi, ff. de exceptione doli, & in l. qui bona §. si aliquo, in versic. debet jurare, ff. de damno infecto, & gloss. in §. pœnalis versiculo in jus vocasset, circa fin. in fi. de actio. & sic illa argumenta non solum neutri distinctionis nostrae membro adverfantur, sed imò potiùs utrique, & profunt.

Minus etiam oberit tertium fundamentum prioris partis d. leg. generaliter §. ff. fideiussoribus, quia loquitur, quando in eadem persona, & subiecto se inveniunt, tunc potentior qualitas alteram confundit, & vincit; non autem quando circa diversas causas, & subiecta, nam tunc non possunt, vires suas exprobare quali-

qualitates præfatæ, ut l. 1. 2. & sequentibus, ff. & C. de fideiussor. & mandato. juncta l. generaliter, quia diversae sunt, & separatae, à quibus non fit illatio de uno ad aliud, l. fin. ubi not. ff. de calumniat. l. nec naturales, Cod. de proba. l. naturaliter, §. nihil commune, ff. de acquirend. possessione, & alibi passim notatur; deficit enim tunc illa causa propinqua, prout est communio, quae inter illas contrarias qualitates defensionem causat, & pacem turbat, per textum in ratione sui, in hoc iudicium 14. §. si conveniat, ff. communi. divi. l. nulla societatis 71. ff. pro socio, l. cum pater, §. dulcissimis, de legat. 2. l. sancimus 34. §. ne autem, C. de donatio. & explicat Antonius Pichardus iur. rubrica institution. de rerum div. nu. 3. & 4. copiosè Tiraquel. de retract. §. 23. gloss. 1. num. 7. & num. 14. & ideo unaquæque qualitas in suo se continet subiecto, ex dict. §. nihil commune habet. l. naturaliter, quæ omnia in totum potiùs nostram distinctionem comprobant.

Nec obstat illud fundamentum posterioris partis, ex l. eum, qui ades, ff. usucapio. l. 1. §. nec ratio patitur, ff. de rerum permutatione, dict. cap. cognoscimus, dict. c. cum in tua, & aliis pluribus dictantibus, unam & eandem rem non posse diverso jure censi; quia respondet, rectè in se sola procedere, & circa unum, & idem, at diversarum causarum, rationum, & capitulorum respectu, diverso quæ jure rectè censi, ut probatur in l. miles, §. pro patre, ff. de legat. 2. docuit Calderic. per eum text. in l. filium quem, colum. 3. in 4. oppositione, Cod. familiae erciscun. & Panomit. in dict. c. cum in tua, paulò, ante fin. de decimis, quin ex re eadem duo contraria posse procedere ex diversis respectibus tradit gloss. in c. 2. in verbo, lex civilis, in fin. & Roch. Curt. colum. 24. versicul. limita, 3. de consuetudine, & Dominicus, qui multa ejus rei exempla appofuit in cap. illud, 12. distinct. cui astipulatur Aristot. libro 3. Physicorum, tradens eandem causam interdum esse contrariorum effectuum, diversis rationibus, & Galen. lib. 3. de simplicibus medic. cap. 13. & sequenti quod & admittunt Bartol. in l. si pupil. in princ. in 2. oppos. & ibi Angel. & Paul. Castren. ff. ad legem Falc. Hinc reprobare possumus, quoad approbavimus diversis respectibus, l. Pomp. ff. de negot. gestis. l. 1. §. ult. ff. rem ratam haberi, & l. cum interdicit. Cod. arbitrium tutela, per quæ jura ita tenet Bald. in c. cum Vinromensis, paulò ante fin. de electione, & quis ex eodem facto potest præmium & damnum consequi diverso respectu, c. inter opera, de sponsali juncto cap. maritum, 33. distin. & declarat Joan. Andr. in cap. imputari, de reg. jur. in 6. in mercur. Tiraquell. in tractatu de utroque retract. titul. de retract. lignag. §. 1. gloss. 18. nu. 23. & alias ad propositum vide nu. 21. & 22. ex quibus etiam dictis aliis fundamentis, quæ in contrarium opponantur, rectè valet responderi.

86 Quo supposito, jam in lucem duplex potest edi regula. Prima sit; iudex Ecclesiasticus vim nullam faciet quando diversitas qualitatum affirmativæ, & prohibitivæ appellationis concurrat circa unum, & idem, unam & eandem causam, seu sententiæ capitulum, indivisibile & inseparabile, in utraque qualitate, sic in tota causa si appellationi deferre recusarit, & ita declarandum esse, causamque sibi iterum esse remittendam per Senatorem.

87 Secunda regula sit in hac questione, quod quando diversitas qualitatum affirmativæ, & prohibitivæ concurrat circa plures causas, seu res separabiles, & diversas, separabilive sententiæ capitula, iudex Ecclesiasticus vim non facit, si uniuscujusque qualitatibus naturam in suo disposito sequatur, & imitetur: ita ut respectu rei, vel capituli, quia prohibetur appellatio, ei non deferat, & exequatur, cujus respectu etiam sibi causa ipsa remittenda est; respectu verò causæ, vel capituli, pro quo ea permittitur, vim fieri manifestam, si illi haud deferat, & ita declarandum esse in tribunali supremo Salgado de Protect. Reg.

per viam adito violentiæ, deferre simul, & reponere veritas suadet.

88 Itas tamen regulas primò limitari libet in causis possessoriis, quæ habent annexam, & admixtam causam proprietatis iuxta l. si quis in tant. Cod. unde vis, (de pluribus interdicitis habentibus causam proprietatis annexam, per te vide omnino apud Molin. de primogen. lib. 3. c. 13. 4. nu. 9. cum pluribus sequentibus, & authoritatibus,) nam tunc nec secundum primam regulam, nec secundum secundam regulantur; sed omnino, & in totum admittatur appellatio, tam super possessorio, quam super petitorio ut tenent Anton. Gomez. Ripa, Socinus, Menoch. & alii plures, quos supra, in posteriori parte questionis, ad fin. adduximus, & idem tenet Petrus Benintend. decis. 79. Et specialitatis ratio est, quia causa proprietatis absorbet, & supprimit causam possessionis, quæ effectum nullum tunc quit fortiri, nec potest executioni mitti, juxt. text. in cap. eum super, & quæ ibi communiter adducuntur per Doctores de caus. possess. & proprietat. & per Bartol. & Doctores in l. naturaliter, §. nihil commune, ff. de acqui. possess. & in l. ordinarii, Cod. de rei vindicatione, idcirco sententia denominatur à potentiori, cui magis incalcet, l. queritur, ff. de statu homi. & efficitur accessoria causa proprietatis, quia tunc omnino sequi debet naturam sui principalis, ut mox dicemus, & sic in totum admittendam esse debere appellationem, tenent Bald. consilio 330. incipit statuto cant. libr. 1. Tiraquell. in tractatu de mori. 6. parte declaratione 6. num. 1. cum sequent. Molin. de Hispan. primogen. lib. 3. cap. 13. à n. 17. cum sequentibus, Mietes tractatu de majoratu, 3. part. c. 24. à nu. 54. cum pluribus sequentibus, ubi alios, ad idem citat, & latè prosequitur, & per Decian. consilio 45. num. 1. Augusti. consil. 2. nu. 6. & alios, quos allegat Peregrin. de fideicom. articul. 46. num. 47. Bald. in l. unic. num. 8. versiculo quero quid per accessorium, & sub num. 16. Cod. si de moment. possess. Nicol. tractatu de concord. gloss. concord. 6. fall. 6. numero 27. tomo 18. folio 192. latè scribit Contard. in dict. l. unica, limit. 2. & limit. 24. Ruginell. tractatu de appellat. §. 2. cap. 3. num. 168. versiculo prout etiam, & eos sequutus latè prosequitur Scaccia de appellat. quest. 17. limitat. 6. membr. 9. per totum, Corneus, consilio 10. præsupposito statuto. n. 3. & n. 4. & lib. 4. Rota decisione 34. conclusum, num. 5. & 8. parte 2. diversorum, & decisione 356. domini erant, sub num. 9. parte 1. diversorum. Quod imò dicendum est in ceteris causis possessoriis, etiam sui natura non habentibus admixtam, & connexam causam proprietatis, sed simul de utraque accidentaliter actum est in iudicio, non reluctante spoliato, & de utraque lata est sententia: nam quando, & quoties hoc in casu causa possessionis absorbetur à causa proprietatis, qualitas (quam hæc habeat) sive negativa, sive affirmativa appellationis, & prævalere, & sequi debet, (quibus autem casibus causa proprietatis absorbeat causam possessionis vide omnino Doctores in dict. §. naturaliter, & in d. l. ordinarii, & in dict. capite cum super, & alibi passim, & probant multi ex Doctoribus citatis,) & hanc doctrinam latè prosequitur post Ruginellum, & Contardum Scaccia ubi proxime, quo loci explicat, hanc mixturam quatuor modis posse considerari. Primò, per modum cumulationis. Secundo, per modum mixti iudicii. Tertio, per modum exceptionis. Quarto, per modum mixtæ petitionis, & reconventionis. Tamen quoad hunc effectum reddendi causam appellabilem mixtum solum consideratur in sententia, & hujusmodi mixtura, quæ contingit in sententia tripliciter consideratur, prout Scaccia post Contard. latissimè prosequitur d. memb. fol. 402. quem videbis per te.

89 Hinc est, quod si simul possessorio & petitorio est actum, & una, eademque fertur sententia pro re turbante in petitorio iudicio, in possessorio verò re

favorem actoris turbati lata fuerit, an iudex vim faciet non deferens appellationi ab utroque, puta, reo turbante, & actore turbato, in quantum contra se erat lata, non amplius, nec alius, vel an interim possit, ad executionem ejusdem sententiae possessorii devenire.

94 Et nostram doctrinam imitantes duo casus distinguuntur: nam cum de rebus profanis agitur, & lata sit dicta sententia pro reo turbante in petitorio, quoniam actor turbatus nihil de proprietatis jure suo docuit, vel probavit, & vis non fiet; quia tunc sententia lata super possessorio poterit jure executioni mandari; nam praefata appellatio non suspendit praedictae sententiae effectum, cum non servatur per sententiam latam in petitorio; nihil subest quod executioni huic repugnet, ita tenent Butriga. in dict. cap. cum dilectus, numero 15. post Joan. Calde. ab eo relatum de causa possessorii. & propr. quos referens sequitur Menoch. de reti. poss. rem. 3. quaest. 105. si tamen pariter, & in profanis lata sit sententia in petitorio pro reo turbante, probanteque de jure suae proprietatis, tunc sententia lata in possessorio pro reo turbato exequenda minime est: ita tenent Alberi. & Butri. in dict. cap. cum dilectus, n. 13. ex auctoritate, & doctrina Speculatoris titulo de petito & possess. §. 1. versiculo quid si pro uno, & Joan. Bald. in dict. cap. cum dilectus, Menoch. ubi proximè, num. 487. rationem reddentes, quoniam hoc modo lata super petitorio sententia illud facit potius, leg. uti frui, ff. si usus fructus petatur, quinimò dicit Menoch. ibi, adeo hanc rem praefari in sua proprietate, ut suspensa executione possessorii, petitorii sententia exequenda sit, intellige si ejus naturae, & privilegii, ut appellatione non obstante exequatur, vel quando ab ea nulla est appellatio emissa, vel ultima sit sententia.

In beneficialibus autem aliter dicendum est; nam si lata est sententia in proprietate pro reo turbante possessionem, sive quia actor nihil probavit, vel quia jus ipse habet, vel non, atque dato, quod actor nihil de jure suo probavit, executio possessorii pro eodem lata retardatur, & tunc iudex debet deferre, ut affirmant Calder. & Butri. in dict. cap. cum super, & Menoch. ubi supra, cujus rei ratio est, quoniam cum beneficium sine canonica institutione obtineri non potest, nec possideri, atque sine ea injustè procedatur, cap. 2. de instit. cap. 1. de regulis juris in 6. latissime Menoch. de recipien. possessio, rem. 1. §. 36. ubi multa adducit, & cum reus super institutione canonica habeat sententiam pro se, jus meritò resistit, & obstat actori desideranti executionem sententiae possessorii in sui favorem datae; & licet praefati Doctores loquantur in judicio redintegrandae, eorum ratio, & doctrina pertinet judicio retinendae possessionis, quo casu in hac omni quaestione, & proximè sequenti loquuntur Doctores.

Secundò quæro: an sententia lata pro reo turbante in petitorio, & in possessorio pro actore turbato, qui à sententia petitorii appellavit: an hæc appellatio suspendat effectum sententiae possessorii, adeo ut eam exequi non possit iudex? Et hæc quaestio à superiori distat: quia ibi à possessorio appellavit reus, imò uterque ab ea parte sententiae, quae contra se faciebat: in praesenti autem solum appellatum est à sententia, quatenus tangit proprietatem ab actore, contra quem fertur.

100 In qua ita breviter respondeo, quod cum lata est sententia pro reo in petitorio, quia actor non probavit se dominum, tunc sententiae possessorii executionem minime impedit, tenent omnes Doctores supra relati, quos vide pro ratione. Quando verò ipse reus probavit se dominum esse, duæ sunt opiniones contrariae, an possessorii sententia sit exequenda obstante appellatione emissa in petitorio, & esse exequendam tenent Butri. in dict. cap. cum dilectus. ad fin. ante quem

Jacob. de Bellovisio relatus ab Alberico in l. ordinarii, Cod. de rei vindic. contrariam opinionem sectante ex auctoritate Joan. Andreae, & Odofredi, à quibus eorumque ratione discedit Menoch. de reti. possess. remedio 3. n. 840. videndus.

Secundò, & principaliter supra dictae regulae limitantur, quando diversitas qualitatum prohibitive, & permissivae concurrunt circa principale, & accessorium, ut puta; super rem, & ejus fructus, seu interesse, quando veniunt accessorie: nam tunc idem de accessorio judicandum est, quia accessorium sequitur naturam qualitatis sui principalis, ut si in principali concurrunt qualitas negativa, & prohibitiva, ad se trahit qualitate degentem in accessorio, ut tenent, & ita probant Egidius Bossius in tract. de variis crimin. titulo de appellatio. n. 10. ex doctrina Alexand. in l. patris, & filii, ff. de vulg. & pupil. & per Bartol. in l. solent, ff. de aliment. & cib. legat. quem Egid. sequitur Lancelot. Robert. de attent. 3. parte, cap. 28. n. 130 cum sequentibus; ut de fructibus respectu rei principalis, dixit Nicol. Mil. in verbo appellari non potest à sententia lata super fructibus, fol. 17. in fin. post Anton. in quintavallis, column. antepenult. versic. sed est dubium, de jurejur. dicentes quod quando non appellatur à causa principali, non potest appellari à sententia lata super fructibus, & expensis, ut tenent iterum idem de Millis in verbo appellare non potest à condemnatione, fol. 15. & è converso, ut per Lapum allegatione 2. disput. n. 12. & Lancelot. supra num. 133.

Et in specie, quod appellatio prohibita à sententia lata super principali, intelligatur etiam prohibita ab accessorio, contento in ipsa sententia, probant Anton. de Butr. in c. quintavallis 23. sub n. 48. versiculo sed est dubium, de jurejur. Alex. in l. partis, sub n. 4. ff. de vulgari & per Boss. in tractatu crimin. titulo de appellat. num. 10. Caesar Contard. l. unica, limit. 1. n. 24. cod. si de moment. possess. & cumulat Rugin. tractatu de appellat. §. duodecimo, gloss. 2. c. 5. Et ea ratione, quia accessorium sequitur naturam sui principalis, & quia articulus incidens, & accessorius, regulatur secundum naturam sui principalis, & ideo, si causa principalis est summaria, omnes ejus articuli debent esse summarii. Cont. in l. 1. num. 25. Marfil. singul. 17. access. num. 2. Bartol. in l. solent, num. 16. ff. de aliment. & c. ba. legat. Castrenf. consil. 21. n. 14. volum. 1. Ripa l. damnum, n. 4. ff. de damno infecto Petrus Sardonius decisione 27. num. 2. Natta consil. 122. in causa possessorii, n. 12. lib. 3. Carpan. de statu Mediolan. cap. 25. num. 18. fol. 35. & nos variis in locis diximus.

Facit insuper ratio tradita à pluribus Doctoribus, tenentibus, à sententia continente mixturam possessionis, & proprietatis, dari appellationem à tota, ex eo scilicet; quia causa proprietatis uti major trahit ad se causam possessionis, uti minorem Bald. in l. unica, Cod. si de momentan. possess. n. 8. & quia ubi agitur de possessorio, & petitorio simul, causa possessionis venit accessorie ad causam proprietatis, & quod ideo sequitur naturam petitorii, quod est causa principalis. Hanc reddunt Contard. in dict. l. unica, limit. 2. in princip. num. 19. & 20. Scacia de appellat. d. questio. 17. lim. 6. membr. 9. sub num. 1. versiculo ratio hujus sublimitatis est, &c. Cujus rationis doctrina verissima est, ex qua idem jus observandum erit in casu converso, ut elegantè docet Paulus de Castro consilio 39. incipit quod à sententia lata, libr. 1. post plures per eum citatos, ubi affirmant, quod licet à sententia mixturae possessorii, & petitorii licet appelletur, tamen fallit, quando mixtura, & sic causa proprietatis incidenter, & accessorie tractatur, non aequè principaliter, quia tunc non appellatur ratione mixturae. Castrensem referens sequitur Polidor. Ripa in tractatu de nocturno tempor. cap. 4. numero 100. de quo plura dixi

dixi infra 3. p. cap. 12. à num. 105. cum multis sequentibus.

108 Pro quo ex identitate rationis facit, quod quando dominium, sed titulus incidenter & limitatè deducatur respectu possessionis, & ad eam justificandam, & pro ejus colore, tunc appellatio non admittatur à sententia lata in possessorio, tenet Rota, ut per Achil. de Grassis decis. 20. alias 246. appellationi in possessorio de appellat. fol. 112. Caesar. Contard. in l. unica, Cod. si de moment. lim. 2. §. 8. n. 21. in fin. vers. quibus, & n. 22. 27. 28. & 29. Scac. de appell. q. 17. dim. 6. membr. 9. à n. 109. & supra Pute. (qui loquitur in Euguidia) dec. 202. in causa Placen. in fin. n. 6. l. 2. dicentes tunc hoc possessorium non esse mixtum, sed simplex, & merum, & Sc. ubi proximè, atque Contar. d. §. 8. n. 14. dicunt, quod

110 possessorium in causis beneficialibus non est sui naturae mixtum, quia in eis committitur quaedam justificatio, seu color ipsius possessionis, quod non facit judicium possessorium definire esse merum, aliud enim est intentare remedium petitorium, & aliud possessionem justificare cum titulo, ubi natura requirit, probat Rota diversorum decis. 34. conclusum fuit, n. 16. in fin. & n. 17. part. & latius prosequuntur.

111 Quod pertinet, quod in casu, quo nullitas continetur accessorie in sententia, victus non possit appellare, quia tunc cessat ratio mixturae; seu compilationis causarum, inter quas non datur concursus ad prohibendam, vel admittendam appellationem, tenet Contard. in l. unica, C. si de moment. possess. limit. 2. q. sub n. 38. quia appellabilitas sententiae pendet ab eo, quod principaliter agitur, & non ab eo, quod venit incidenter, seu accessorie, docet Paul. de Castro cons. 39. quod à sent. vers. ex quibus tollitur, l. 1. Scacia in tract. de appell. q. 77. limit. 6. membr. 9. à n. 67.

113 Reddentes rationem, quia semper attendi debet, quod principaliter agitur, & non quod stat accessorie, consecutivè, & in consequentiam l. si quis nec causam, 4. & exornat Jason. n. 3. & sequentibus, ff. si certum petatur, Tiraquell. in rubr. res inter alios acta, column. 1. & 2. versiculo sic & semper, cum sequentibus, fol. 104. Scacia tractatu causarum civil. & crim. cap. 2. n. 173. & 296. facit lex cum ex oratione, §. fin. ff. de excusat. tut. Bald. in l. 1. n. 5. Cod. de legibus, & in leg. quod favore. Cod. eodem, in 7. oppositio. gloss. notabilis in cap. quamvis, de pactis, in 6. quam advertit Geminian. ibi, Decius post plures

114 alios in d. l. si quis nec causam. Peregrin. in tractatu de fid. commiss. art. 37. n. 4. & facit ex hac eadem ratione, quae de articulo liquidationis incidentis in sententiae executionem exactè diximus infra, 4. p. c. 10. per totum, ubi quod ejus executionis natura vertitur; & pariter appellationem suspensivam non admittit.

115 Nec causa accessoria debet mutare naturam principalis, leg. nuda, C. de contrahenda stipul. & in simili proposito adducit Menochius de adipiscend. remedio 4. sed potius ipsum accessorium à principali natura immutatur, ex dictis juribus leg. si plures, in fin. ff. de pactis, cui rectè conducunt ea quae adduxit Everard. plures allegans in locis legalibus in loco à generalitate. fol. 34. vers. 2. de regula fallit quando illud, &c.

116 Quia cum quid prohibetur, prohibentur omnia quae sequuntur ex illo, regul. cum quid prohibetur, de regul. jur. in 6. leg. cui pacto, ff. de servis export. cap. denique, 4. dist. bonus textus in c. pasforalis, in fin. de appellat. de accessorio enim idem est judicium, quod de principali, etiam in his, quae sunt stricti juris, cap. de prudentia, de donatio. inter vir. & uxor. l. nihil. tol. §. cum principalis, l. cum principalis, ff. de reg. jur. cap. & hac diximus 16. quest. 7. l. non dubium, Cod. de legit. reg. accessorium, de reg. jur. in 6. cum vulgaribus.

117 Nec enim intelligas, immemorem me esse illius doctrinae quam modò sectatus sum superius, à n. 56. ingenti Doctorum auctoritate fulcitam; cum in possessorio Salgado de Protect. Reg.

fructuum, vel interesse condemnatio fit, licet à possessorio non appelletur, à fructuum tantum, & interesse condemnatione omnino permittatur, & sic non sequuntur naturam sui principalis contra praecedentem limitationem.

Sed pro satisfactione attende, quod dicta Doctorum sententia, & doctrina procedit in illo possessorio, in quo sui natura non patitur fructuum condemnationem. in rem. l. fin. C. de dicto Divi Adri. toll. ut ubi omnes repetentes late norant, qui non eo judicio summarissimo, sed alio ordinario perantur, ut consequantur. Hinc est, ut non accessorium sint, sed aequè principale capitulum sententiae, quo ipsi veniant. At verò nos loquimur in his causis, quae suapte natura fructus trahunt, ac ideo cum in interdicitis veniant fructus ex eorum natura l. 1. §. ex die, ff. de vi, & vi arma. l. si qui putent, §. quod ait Praetor, ff. quoad vi aut clam. l. 3. cum ibi nota, ff. de interdicitis, l. videamus, la 2. §. in Fabiana, in fin. ff. de usuris, cap. gravis, de restitutione spolia. leg. si duo, §. ult. ff. uti posside. ibi, quanti ea res est, late tradunt relati à Menoch. de recup. poss. in rem. 1. n. 6. cum sequentibus, & de retinen. rem. 3. à n. 286. & de adipiscen. rem. 4. n. 872. 120. Moli. de primogeniis, lib. 3. cap. 13. n. 69. alios referens, alioquin enim sequeretur absurdum, ut in omnibus remediis ferè possessorii, & interdicitis admitteretur appellatio, si pariter intelligerentur fructus venire in eis aequè principaliter, quod non est dicendum, nec affirmandum, ut tenent Francisc. Sarmi. de resti. Eccles. 3. p. c. 2. n. 27. & 28. omnino videndus, quia loquitur elegantè ad propositum, quem per totam illam columnam scripsit verbaliter Christophorus de Paz in tractatu de tenuta, cap. 13. n. 62. & Menoch. d. rem. 4. n. 872. qui meritò Augustinum Beronem aliud sententem reprehendunt, quibus convenit, quod dicit Caesar Contard. in repetitione l. unica, C. si de moment. possess. limit. 1. sub n. 25. versiculo in hac quoque, quod fructus sequuntur naturam judicii possessorii, quando veniunt accessorie ad illud.

Quò etiam pertinet, quod illa communiter recepta resolutio, quae habet, quod in possessorio appellatio à fructuum condemnatione, aut interesse non suspendat possessorium, sed fructuum condemnationem tantum; procedit, quando atrumque per capitula separata appositum est in sententia: ita Veltrius in praxi, lib. 7. c. 3. sub n. 8. versiculo addo, quem refert, & sequitur Ruginell. de appellatio. §. 2. c. 3. sub n. 223. versiculo ratione, & aperte Contard. in l. unica, limit. 1. sub n. 3. & n. 31. & 32.

Tertiò principaliter limitantur praefatae regulae, ut nec procedant in casu, text. in cap. super questionum, §. si verò duo, de officio. & potestate jud. deleg. (cujus supra, in princ. secunde partis quaestiones princ. mentionem fecimus) ubi qualitas affirmativa omnino debet prevalere qualitati negativae, seu prohibitive, quantumvis utraque concurrat in una, & eadem persona, propter maximum absurdum vitandum, quod optime consideravit Abb. Panormit. ibi. n. 5. versic. sed quaro cur, &c. post Hostiens. quem ibi allegat; solemus enim à juris regulis deviare propter absurdum vitandum: textus in l. fin. C. de arbit. praest. l. fin. C. per quas personas nobis acquir. & in l. unica, §. pro secunda, C. de caducis toll. leg. si quis iurjurandum, & l. generaliter, C. de rebus credi, §. fin. instit. qui & ex quibus causis, & ea quae adducit Everard. in locis legalibus, in loco ab absurdo.

Cui quidem & illud conveniens est, quod quando cum iudice à quo, ex aliqua juris dispositione appellari non potest, alter iudex simul judicatur, à quo possit appellari, tunc quoad potentiam appellationis attenditur persona hujus iudicis, à quo appellari potest, tenet Sigismund. Scacia in tract. de appellat. quest. 16. limit. 24. sub n. 3. Rebuff. in tra. de priuil. scholarium, priv. 106. vers. 16. num. 16. fol. 53. ubi loquitur in sententia lata